

ското положение на народа ни. Въ духа на идеитѣ, възприети въ гръцката школа, Селимински поставя като целъ на образованието — подготвянето на човѣка за истинско щастие. Той познава доста учени българи, които повтаряли автоматично думитѣ наука, просвѣта, безъ да иматъ правилна представа за тѣхъ, и които не умѣяли да насочатъ питомцитѣ си къмъ граждански добродетели и любовъ къмъ народа. Тѣзи закѣснѣли учители въ България, мисли Селимински, „не знаятъ, че малкото предназначение на Корай, две училища въ Смирна и Хиосъ, ржководени отъ истински просвѣтени мжже, допринесоха въ кжсо време за гърцитѣ толкова голѣми и удивителни последици, колкото ни една стотна можаха да допринесатъ въ толкова вѣкове училищата въ Патмосъ, въ Янина, въ Цариградъ, съ своитѣ Данаиловци, Сергиусовци, Логадиевци“, поради стоическото имъ безчувствие и голо умозрение. „Прочее, идеята за щастие се е появила и у нашия народъ, ... сегашнитѣ му раздвижвания и стремежи сж рожба на вѣки ни“, и нуждни сж само „опитни водачи, които да дадатъ целесходна насока на дѣлото“. Обърналъ ли се е къмъ Априлова, за да провѣри доколко има сходство въ идеитѣ имъ, той ще призове и него и Палаузова, до които общо отправя писмото си, да покажатъ постоянство въ избрания пятъ. „Не преставайте да пишете и съ обичайнитѣ си родолюбиви съвети да възбуждате родолюбивитѣ нашенци за благото на народа ни“. Зовѣтъ, който идѣлъ отъ далечъ, действувалъ по-силно, произвеждалъ по-голѣмъ отзвукъ. „Нека не ви обезсърдчава трудността и бавността на дѣлото, защото така е при всѣко дѣло — половината отъ цѣлото (усилие), ако не и повече, е нужна въ началото. Държейки се здраво, нека се подтикваме единъ другъ, щото всѣки да помага на дѣлото съ каквото може, словомъ и дѣломъ, — и нека бждемъ увѣрени, че единъ день ще видимъ и нашия унизенъ народъ съ издигната глава, причисленъ къмъ народитѣ, които благоденствуватъ и сж достойни за удивление“.

Съ такъвъ критиченъ оптимизъмъ пристъпва Селимински въ началото на 30-тѣ години къмъ въпроситѣ на българското народно образование и възпитание, давайки не само личенъ примѣръ въ Влашко, но зачитайки съ признателностъ патриотичния и просвѣтенъ патосъ на меценати като Априлова, които той безъ всѣка низка ревностъ сочи за подражание и прослава.